

Henrik Stokholm modtog Retspolitisk Forenings pris Kafkatten 6. april 2019



Ved modtagelsen af Kafkatten sagde Henrik Vestergaard Stokholm:

Tusind tak for prisen. Jeg er meget beæret og stolt over, at I har tænkt på mig, og jeg er meget ydmyg over, at jeg nu kommer i selskab med prismodtagere, som jeg selv beundrer og ser op til.

Jeg havde aldrig nogensinde troet at jeg nogensinde skulle stå her og modtage en pris eller blive involveret i den her på mange måder sørgelige sag og det helt igennem kafkatske forløb som familien Abdisalan Hussein har været gennem. Min takketale handler ikke så meget om at sige tak, men om at sætte ord på mine motiver for at gøre som gjort- som menneske og som rektor.

For sagen er virkelig sørgelig og den er ikke slut, for vi har stadig en fantastisk dejlig familie siddende i Nyborg, som ikke få anden hjælp end de penge vi samler ind til dem. Men nu er de alle tilbage i skole, og det er så godt for børnene. Men ud over det er der ingen der støtter ungerne og far og mor ud over os og familiens advokat Niels-Erik Hansen.

I Indstillingen til prisen står der, at jeg i stedet for at smække hælene sammen udviste mod og rendyrket civilcourage. Det lyder flot og jeg er da også virkelig glad for skudsmålet på afstand af de sidste 4 måneders voldsomme forløb. Men man lever forlæng og jeg vil godt indrømme, at jeg, at jeg ikke tænkte noget til ende den dag i november, da vi sad med en knust og ulykkelig familie på mit kontor. En familie, der havde fået brev fra kommunen om, at deres børn skulle meldes ud af deres skolen - herunder 10. klasse på Nyborg Gymnasium.

Jeg tænkte faktisk ikke meget - og slet ikke langt eller modigt - men handlede ud fra en klar mavefølelse og opfattelse af, at man ikke behandler mennesker sådan i Danmark. Det virkede så uretfærdigt og umenneskeligt, at jeg med det samme sagde, at de skulle fortsætte i 10. klasse ugen efter. Jeg agerede som rektor og menneske. For en rektor skal passe på sine elever og sørge for deres trivsel og undervisning, og som menneske skal man behandle sine medmennesker ordentligt. I den grundlov jeg handler efter, har alle børn også ret til undervisning og et godt og trygt børneliv. Den grundlov gælder mine tre børn og den gælder også for børnene i familien Abdisalan Hussein.

For man melder da ikke bare børn ud af grundskolen, tager små børn ud af daginstitutionen og tvinger en far til at sige sit job op, uden at nogen instans tager hånd om dem efterfølgende i rets- og velfærdsstaten Danmark. Men det gjorde man ved den stakkels familie. Den samme familie som har været et stjerneeksempel på integration og selvforsørgelse og som bidrager til byen, til min skole og til de grundskoler, de mindre søskende gik på. Det virkede helt grotesk, og jeg havde dengang i november en naiv og oprigtig tro på, at der var sket fejl. Men jeg mistede hurtigt mine illusioner og er blevet frygteligt klar over, hvad vi byder mennesker i det her land - og at det har været sådan alt for længe.

Efterfølgende har jeg fået rigtig dårlig samvittighed over, at jeg ikke har gjort noget noget før. Jeg har levet lidt som en naiv ignorant i min tågede skole- og småbørnsverden de sidste 10 år. Jeg har ikke brudt mig om den måde, vi behandler og taler om flygtninge og indvandrere i Danmark, men jeg har aldrig gjort noget ved det, før jeg mødte familien Abdisalan Hussein og så ind i deres bange øjne på mit kontor. Jeg burde have engageret mig noget før, og det har jeg fortrudt. Mødet med de dejlige mennesker fra familien, som jeg nu har lært at kende, gav mig et fysisk sug i maven dengang, og det får jeg også i dag. Jeg har det stadig virkelig skidt med, at de sidder hjemme i lejligheden i Nyborg og ikke ved, hvad der skal ske med deres liv. For sagen ikke slut, og vi har stadig en fantastisk dejlig familie siddende, som ikke får anden hjælp, end de penge vi samler ind til dem. Og desværre ved jeg nu, at der sidder hundredvis af andre familier i samme situation, og det gør mig så ondt.

Reaktionerne på Nyborg Gymnasiums og min ageren har virkelig overrasket mig. Jeg er blevet skældt voldsomt ud af fremtrædende politikere fra DF - både lokalt og nationalt - og har også modtaget mange hadefulde beskeder fra internetkrigernes dark side. Jeg er blevet beskyldt for mange ting, og bl.a. at jeg agerede som politiker og førte min egen udlændingepolitik. Alex Ahrendtsen fra DF havde meget gerne set mig fyret. Så i en periode i december var jeg oprigtig i tvivl om jeg ville blive fyret- og det skabte selvfølgelig nervøsitet på hjemmefronten. Et DF-regionsmedlem fra Region Syddanmark stillede voldsomt spørgsmålstejn ved Regionens fortsatte støtte til Nyborg Gymnasium. Det var en voldsom periode.

Men siden har vi fået klart svar og ministerielt hyldebrev der slår fast, at vi hele tiden har ageret korrekt og at det var os på Nyborg Gymnasium, der sikrede at grundloven blev efterlevet. At det gælder for alle kommuner i DK.

Så alle ungerne kom tilbage i grundskolen efter en tur omkring en gruppe frivillige undervisere og en Friskole. Men i lang tid tog ingen myndigheder ansvar for børnene og ingen hjalp familien ud over frivillige, gode kræfter på Nyborg Gymnasium og advokat Niels-Erik Hansen, som var en fantastisk støtte hele vejen. Sådant et svigt af børn må ikke lade sig gøre i Danmark!

I forløbet er jeg blevet chokeret over den hadefulde retorik, som jeg selv og andre blev mødt med. Mange af jer har måske set mit sammenstød med Alex Ahrendtsen, Martin Henriksen og Inger Støjberg og Messerschmidt gjorde i Debatten på DR 2 deres til at få mig fremstillet som en frelst og verdensfjern wanna-be-politiker, der fører sin egen udlændingepolitik. Det, der chokerede mig allermost ved den debat, var, da Morten Messerschmidt i fuld alvor påstod, at den stramme udlændingepolitik er nødvendig, fordi udenlandske mænd med muslimsk baggrund ellers kommer og voldtager 14-årige piger. Det er ufatteligt ondt, primitivt og generaliserende, og det burde ikke kunne lade sig gøre at komme med sådanne brutale og generaliserende ytringer og så være folkevalgt i 2019. Jeg har virkelig mistet noget af min barnetro og de høje tanker, jeg før har haft om folkevalgte politikere og ministre. Jeg har været naiv.

Retsindet, objektiviteten og sagligheden er ved fuldstændig at forsvinde fra det politiske Danmark, og virkeligheden bliver efterhånden mest defineret via populistiske skræmmebilleder, had og

symbolpolitik langt fra den levede virkelighed. Hvad er der blevet af sagligheden og retssikkerheden, som skal sikre, at vi behandler alle mennesker lige for loven. At vi har ligestilling uanset køn, hudfarve, seksualitet og religion, og at vi efterlever de universelle menneskerettigheder? Lige nu oplever vi, at flertal i Folketinget sætter de rettigheder og værdier ud af kraft for bestemte grupper og bl.a. familier som familien Abdisalan Hussein. Det er i modstrid med de værdier, vi prøver at lære vores unge mennesker gennem hele deres uddannelsesforløb. Fra børnehave til universitet. Det er hyklerisk og en brutal dehumanisering af de mest sårbare grupper i vores samfund!

Mange vil mene, at jeg som rektor skal blande mig uden om det og passe min skole. Men her må jeg bare slå fast, at jeg selv og mine rektorkolleger derude hver dag arbejder for at danne og uddanne de unge mennesker ud fra klare værdier, som står øverst i gymnasiets formålsbeskrivelse. Der står nemlig at: ”undervisningen og hele institutionens dagligliv skal bygge på åndsfrihed, ligeværd og demokrati og styrke elevernes kendskab til og respekt for grundlæggende friheds- og menneskerettigheder.”

Den passus er retningsgivende for alt, hvad vi gør på Nyborg Gymnasium. Det er det, mit hjerte banker for, og jeg ved, at det samme gør sig gældende for alle mine rektorkolleger, og lærerne på alle ungdomsuddannelser, i grundskolerne og på de videregående uddannelser. Jeg håber, at den her sørgelige sag kan inspirere andre skoleledere og borgere til at sige fra og handle, når grundloven, åndsfriheden og respekten for menneskerettighederne kommer under pres - også selvom det er systemet selv, der presser og behandler mennesker uværdigt og umenneskeligt.

Så jeg vil ikke sige, at jeg har udvist speciel megen civilcourage eller mod. Jeg har handlet ud fra de værdier, som min og alle andre gymnasieskoler bygger på og de grundlæggende retsprincipper og værdier, som jeg selv tror på. Og så har jeg handlet ud fra min klare mavefornemmelse og medfølelse med familien.

Så jeg kunne ikke gøre andet, hvis jeg skulle se mig selv, børnene eller deres forældre i øjnene. Dem af jer, der har prøvet at se udtrykket i øjnene på desperate forældre, der vil beskytte deres børn, ved hvad jeg taler om.

Så jeg håber inderligt, at andre ville gøre det samme for mig, hvis jeg stod i den situation med min familie. Vi skal nemlig behandle andre, som vi selv ønsker at blive behandlet. Det gælder såvel for rektorer som for politiske magthavere i det her land.

Tak for prisen. Nu kender I mine motiver og syn på sagen. I skal vide at jeres støtte har givet os humøret tilbage på Nyborg Gymnasium.